

behandle den foreløbige Lov som et Lovudkast, saa troer jeg ogsaa, at vi i den Henseende kunne meget let lægge det oprindelige som Lovudkast fremlagte Lovudkast tilside og holde os til selve den provisoriske Lov.

Hyad denne angaaer, maa jeg ganske oprigtigt tilstaae, at jeg finder Motiverne baade for, at den ikke er udkommen før, og for at den, naar den ikke kunde udkomme langt tidligere som provisorisk Lov, dog er udkommen som saadan den 16de Juli, altsaa 3 Uger før Rigsdagen sammentraadte, med den høitærede Justitsministers Tillæbelse, meget svage. Jeg kan nemlig ikke forstaae, hvorledes der skulde kunne være egentlige diplomatisk Betænkelseheder ved at lade en Regel træde i Kraft for det egentlige Kongerige Danmark, som er i fuld bestaaende Virksomhed med Hensyn til alle de andre Landsdele i det samlede Monarchie, der i alle Forhold til Udlandet i alt Fald altid er betragtet som en fuldkommen udeelig Heelhed. Jeg kan heller ikke see, hvad folkeretlig Betænkelse der kunde være ved hos os at sætte i Kraft den Bestemmelse, der ved Frd. 4de Mai 1803 § 8 netop paa Grund af den da stedfindende Krigstilstand er gjort gjældende, idet der deri udtrykkeligt er foreskrevet, at Skipper, Styrmand og Halvparten af Mandskabet skal være af Landets Søfolk, men den øvrige Halvpart kan tages af Fremmede, ja under paatrængende Omstændigheder endogsaa af fiendtlige Søfolk. Jeg veed nok, at dengang var det Danmark, der var i Krigstilstand; men Hovedsagen er dog, at Bestemmelsen i Loven af 1803 aabenbart maa have tilfattet ikke det danske Flags Integritet ligeoverfor Udlandet, men at tilfikkre de danske fødte Matroser, om ikke udelukkende, dog fortrinlig Ret og Afgang til denne Næring, at altsaa det hele Spørgsmaal ligger paa et ganske andet Terrain end det, der ved diplomatisk Betænkelseheder ligeoverfor Neutrale kan opstaae, ligesom Forholdene ikke ere af anden Betskaffenhed for selve Kongerigets Indvaanere end for Indvaanerne i Hertugdømmet Slesvig og i Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg. Jeg kan derfor virkelig ikke indsee, at, dersom der i den danske Skibsfaris og Skibsrhedernes Interesse var god Grund til at

ønske denne Bestemmelse hævet eller ialtsald lempet, at det jo kunde være skeet for længe siden; i alt Fald kan jeg ikke troe, at det midt i Sommeren, paa en Tid, da alle de Grunde, der skulde have frembragt denne Nødvendighed, havde bestaaet i halvandet Aar, og paa en Aarstid, da jo desuden den egentlige Skibsfaris er i fuld Gang og har fundet paa tilstrækkelig Udvei, skulde kunne være saa presserende, at der virkelig skulde være Anledning til at udstede en provisorisk Lov saa Uger før Rigsdagens Sammentraden. Dette er imidlertid kun en Bemærkning mere fra et theoretisk Standpunkt, da Loven jo ingenlunde er stiftet til at vække Bæmskeligheder; men jeg troer, at det er en Sag, som Rigsdagen maa holde meget paa, at denne, den executive Magt aldeles undtagelsesviis indrømmede, Betsielse ikke bliver brugt uden virkelig paatrængende Nødvendighed, og det vil altsaa være en Sag, som jeg anseer uden videre at staae paa Dagsordenen ved enhver provisorisk Lov, at det først og fremmest bliver at undersøge, om, uden Hensyn til Lovens Indhold, dennes foreløbige Ikrafttræden ved en blot Regeringsbeslutning kan ansees hjemlet eller ikke.

Hyad Realiteten angaaer, da har jeg derom kun meget lidt at bemærke. Jeg maa dog tillade mig at udbede mig den høitærede Justitsministers Dyring om, hvorvidt saadanne Udtryk i Loven som det, at „der ikke skulde findes det fornødne Antal Søindrullerede enten paa Stedet eller i Nærheden af samme“, virkelig er stiftet til at være en Lovregel, der bestemmer Indtrædelsen eller Ikkeindtrædelsen af visse Rettigheder for Statsborgerne. Det foreskommer mig overmaade vanskeligt at besvare det Spørgsmaal, hvem der skal bedømme, hvad der er nær og hvad der er fjernt, og hvad Antal Søindrullerede der er fornødent, idet jeg finder, at det er lutter Spørgsmaal, som Ingen uden Skibsrhederen eller hans Fuldmægtig, Capitainen, som skal forhøre Mandskabet, er istand til at besvare, og, for at tage et aldeles praktisk Exempel, vil jeg spørge den høitærede Justitsminister, om i det Tilfælde, at en eller et Par Matroser, der f. Ex. vare saadanne Drukkenbolte, at de ikke kunde staae paa deres Been, meldte sig som de, der vare villige